

gers forhold ville være mindre gunstige end i Storbritanien, var ikke afgørende. EMD understregede, at der stilles strenge krav til anvendelsen af artikel 3, og betingelserne herfor var ikke opfyldt i denne sag.

U.2003.2463Ø (Ikke udvisning): T blev idømt fængsel i tre år og seks måneder for narkotikakriminalitet. T var ikke tidligere straffet af betydning for sagen. T var indrejst i Danmark i 1992 som 25-årig. T havde to børn her i landet på ni og 16 år samt en 17-årig datter i hjemlandet, Tanzania. Både T og begge herboende børn var hiv-positive.

Af lægeerklæringer fremgik vedrørende T, at »Samlet set må T's situation, såfremt hun ikke længere kan modtage medicinsk behandling her i Danmark være særdeles tvivlsom, idet man under ingen omstændigheder vil kunne tilbyde en så kompliceret medicinsk behandling i Tanzania.«

»Vedr. min udtalelse om T's situation såfremt hun ikke længere kan modtage medicinsk behandling her i Danmark, vil jeg gerne præcisere, at muligheden for at kontrollere samt at give T den optimale HIV-behandling i hendes hjemland er behæftet med dels store økonomiske, dels store logistiske problemer, hvilket således ikke er optimalt for min patient. T's situation og dermed prognose vil således være forværret, hvis patienten ikke længere vil have mulighed for at blive fulgt her i Danmark.«

Af erklæringer fremgik vedrørende T's børn blandt andet, at

»Man må antage, at det for B1's vedkommende vil have meget alvorlige konsekvenser, hvis han ikke længere modtager denne medicinske behandling. Hans HIV-sygdom vil relativt hurtigt blusse op, og før eller siden vil det medføre døden. Der kan ikke siges noget sikkert om tidsrammen herfor, men det vil formentlig være inden for 5 år. For B2's vedkommende vil en manglende mulighed for medicinsk behandling sandsynligvis medføre, at hendes HIV infektion inden for nogle få år vil medføre, at hendes immunfunktion er så svækket, at hun vil udvikle AIDS, og at hun ligeledes på længere sigt uden mulighed for behandling vil dø af denne sygdom.«

Om udvisningsspørgsmålet udtalte landsretten: »Efter de nu foreliggende oplysninger om tiltaltes og hendes børns sygdom finder landsretten uanset kriminalitetens grove karakter, at af-

gørende hensyn taler imod at udvise tiltalte, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2.«. T blev således ikke udvist.

6. Udlændingen risikerer overlast i hjemlandet:

U.2001.1645H (Udvisning): T, der på gerningstidspunktet var 35 år, blev fundet skyldig i blandt andet manddrab, jf. straffelovens § 237. T blev som følge af sindssygdom frifundet for straf, jf. straffelovens § 16, men i medfør af straffelovens § 68 og § 68 a, stk. 2, dømt til anbringelse i hospital for sindslidende. T var indrejst i Danmark i 1989 som 25-årig og blev i 1990 meddelt asyl. T havde tre mindreårige børn i Danmark, som var i familiepleje.

Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesteret: »Hverken tiltaltes sygdom eller den omstændighed, at hans tre mindreårige børn opholder sig her i landet, hvor de er anbragt i familiepleje, kan - set i lyset af forbrydelsens grovhed - føre til, at udvisning undlades.«

Herefter udtalte Højesterets flertal (tre dommere): »De foreliggende oplysninger om sagens faktiske omstændigheder og om indholdet og anvendelsen af iransk straffelovgivning giver efter vores opfattelse ikke grundlag for at antage, at der består en reel risiko for, at tiltalte vil blive strafforfulgt og idømt dødsstraf i Iran for de pådømte forhold. Herefter og i øvrigt af de grunde, landsretten har anført, stemmer vi for at stadfæste dommens bestemmelser om udvisning.«

Højesterets mindretal (to dommere) udtalte: »Det fremgår af udtalelsen fra ambassaden i Teheran, at personer, der begår forsætligt manddrab, risikerer dødsstraf efter den iranske straffelov, og at straffeloven giver hjemmel til at strafforfølge iranere, der har udført strafbare handlinger i udlandet, uanset om vedkommende er dømt og har afsonet en straf herfor. Det fremgår endvidere, at iranske domstole normalt ikke anerkender udenlandske domme i straffesager. Risikoen for dobbeltstraf bekræftes af de oplysninger, der er meddelt af UNHCR. Forurettede var iransk statsborger. Hendes familie, der bor i Iran og er bekendt med den foreliggende sag, må antages af have mulighed for og anledning til at anmelde den af tiltalte begåede forbrydelse til de iranske myndigheder. På dette grundlag finder vi, at der består en reel risiko for, at tiltalte efter udvisning til Iran vil lide overlast, og at dette forhold taler afgørende imod udvisning. Vi stem-